

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трестового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційна нота про практику Суду № 139

Березень 2011

РТБФ (RTBF) п. Бельгії - 50084/06

Рішення 29.3.2011 [Секція II]

Стаття 6

Цивільний процес

Стаття 6-1

Доступ до суду

Тимчасова заборона на випуск інформаційної телепередачі : *поушення*

Факти – Заявник, телерадіопідприємство загального розповсюдження, випускає щомісячну оглядову передачу судових справ, за назвою « В ім'я закону ». У 2001 році, один із випусків цієї передачі було присвячено медичним ризикам. В якості прикладів наводилися скарги пацієнтів проти лікаря, які були опубліковані у друкованій пресі. Задовольняючи прохання лікаря, Голова суду першої інстанції заборонив розповсюдження цієї частини передачі до проголошення рішення по суті за цими скаргами, під загрозою штрафу у два мільйони бельгійських франків за кожен випуск. Оскарження, до якого вдався заявник, було марним. На момент звернення до Європейського Суду, тривав розгляд по суті справи, ініційованої лікарем проти заявника.

Право – Стаття 10 : заборона, до вирішення справи по суті, розповсюджувати випуск телепередачі, що освітлювала актуальні судові процеси, було втручанням державних органів у реалізацію свободи вираження поглядів заявника. Щодо законної підстави такого втручання, Суд виявляє, що Конституція Бельгії дозволяє притягати до відповідальності за порушення у галузі реалізації права на свободу вираження поглядів тільки після того, як їх було вчинено, а не раніше. Процесуальний та цивільний кодекси не уточнюють типу санкцій у цій галузі, як і не уточнюють їх мету, тривалість, розміри і способи контролю. Зокрема, якщо ці кодекси передбачають можливість участі судді, що приймає рішення із невідкладних питань цивільного характеру, існують розбіжності судової практики щодо можливості його попереднього втручання. Таким чином, у бельгійській правовій системі

не міснує чіткої і постійної судової практики, яка дозволила б заявнику передбачити з достатньою мірою вірогідності ті наслідки, яких могло спричинити розповсюдження передачі. Проте, без чіткого і детального врегулювання попереджувальних обмежень щодо свободи вираження поглядів, числені особи, які не хотіли б себе побачити у телевізійній програмі, – а ці програми оголошуються завчасно, – звертатимуться до судді, що приймає рішення із невідкладних питань в межах цивільної процедури, а судді можуть приймати неодноманітні рішення внаслідок таких скарг, що не сприятиме захисту суті свободи розповсюджувати інформацію. Крім того, Суд не заперечує проти режиму дозволу, який Держави застосовують щодо аудіовізуальних засобів масової інформації та погоджується із принципом диференційного регулювання діяльності аудіовізуальних і друкованих засобів масової інформації. Проте застосування Касаційним судом різних статей Конституції, щодо друкованих і аудіовізуальних засобів інформації, як це відбулося у даній справі, уявляється штучною. Таке застосування не забезпечує чіткого законного регулювання попереджувальних обмежень випусків програм, тим більше, що бельгійська судова практика не визначає поняття «цензура», яка заборонена Конституцією. Такиим чином, нормативне регулювання, у поєднанні із судовою практикою у Бельгії не відповідають вимогам передбачуваності, встановлених Конвенцією, що і знайшло своє відображення у даній справі.

Висновок : порушення (одноголосно).

Стаття 41 : констатації порушення є достатньою компенсацією моральної і матеріальної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад підготовлено на замовлення і за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду і Суд також не несе відповідальності за його якість. Переклад можна завантажити з електронної бази рішень (HUDOC) Європейського Суду з прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-якої іншої бази, в якій його розміщено з дозволу Суду. Копіювання тексту перекладу допускається в некомерційних цілях за умови наведення повної назви справи, разом із вищенаведеним повідомленням про авторські права та посиланням на Цільовий фонд «Права людини». З питань, пов'язаних з наміром використати ту чи іншу частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звертатися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.